

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/463/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1310206202
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1310206202.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci navrhovateľky: E. F. I. G. Y. Z. R. Á. , bytom P.Š., S. Č.. XX, zastúpená spoločnosťou B & S Legal s.r.o., Bratislava, Grösslingová č. 5, IČO: 35 929 049, za ktorú koná Mgr. Peter Bartošík, proti odporcovi: J. J., I..J.. R. J. J., I..J.., T., Q. Č.. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpený spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., Piešťany, Sad A. Kmeťa č. 24, IČO: 36 866 598, za ktorú koná JUDr. Roman Kvasnica, o zaplatenie sumy 79,17 €, s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 12. apríla 2011, č.k. 6 C 103/2010-108, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 28,81 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľky spoločnosť B & S Legal s.r.o., Bratislava, Grösslingová č. 5, IČO: 35 929 049, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Dovolanie **n e p r i p ú ť a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 12.4.2011, č.k. 6 C 103/2010-108, uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 79,17 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % z istiny ročne od 16.4.2010 do zaplatenia a titulom náhrady trov konania zaplatiť navrhovateľke k rukám jej právneho zástupcu sumu 256,33 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Nárok navrhovateľka opiera o zmluvu o dôchodku uzavretú dňa 28.8.1996 medzi povinným (odporcom) a ňou ako príjemcom s označením Zmluva o poskytovaní plnenia z „H. C.U. M. J. J., I..J..“.. Predmetom zmluvy o dôchodku bol záväzok odporcu poskytovať jej doživotné plnenie z podporného dôchodkového fondu v sume 2.385,-- Sk (79,17 €) mesačne vždy k 15. dňu každého mesiaca až do jej dožitia. Navrhovateľka danú zmluvu považovala za zmluvu o dôchodku podľa ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka. Od uzavretia zmluvy o dôchodku odporca jej pravidelne mesačne uvedenú sumu aj poskytoval. Neskôr odporca podaním zo dňa 26.10.2009 vypovedal zmluvu o dôchodku z dôvodu využitia zákonného práva podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka s tým, že platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku sa mala skončiť ku koncu najbližšieho kalendárneho štvrtroka. Vypoveď odporcu považovala za neplatnú, danú v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, zmluvný vzťah naďalej trvá, a keďže odporca jej plnenie za mesiac apríl 2010 neposkytol riadne a včas, zostal v omeškaní. Z tohto dôvodu žiadala priznať aj úroky z omeškania.

Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázaný nasledovný skutkový stav veci. Účastníci konania uzavreli dňa 28.8.1996 zmluvu o poskytovaní plnenia z H. C. B. M. J. J., I..J., na základe ktorej sa navrhovateľke doživotne založilo právo na vyplácanie dôchodku odporcom. Vznik H. C. M. J. J., I..J., a jeho štatútu boli starostlivo a dlhodobo pripravované za účelom odškodnenia dlhoročných zamestnancov, ktorí po uzavretí takejto zmluvy nastúpili do starobného dôchodku. V predmetnej zmluve nebola dohodnutá možnosť výpovede, čo znamená, že obe zmluvné strany pri jej uzatváraní nemali záujem v budúcnosti ju vypovedať. Navrhovateľka v čase uzatvárania zmluvy bola v pracovnom pomere s odporcom. Odporca podaním zo dňa 26.10.2009 dal navrhovateľke výpoveď zo zmluvy o dôchodku dôvodiac tým, že využíva zákonné právo podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka; za deň skončenia zmluvného vzťahu zohľadniac trojmesačnú výpovednú dobu určil deň 31.3.2010. Odporca teda navrhovateľke nezaplátil plnenie už za mesiac apríl 2010. Uzavretiu zmluvy predchádzala žiadosť samotnej navrhovateľky o plnenie, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s tým, že zmluva i žiadosť boli vypracované vo forme formulárov pripravených odporcom, vypracovaných zamestnancami odporcu, ktorí realizovali aj všetky praktické úkony s dotknutými zamestnancami pri uzatváraní zmlúv. V žiadosti navrhovateľky tvoriacej súčasť zmluvy je uvedené jej meno a priezvisko, ako aj ďalšie identifikačné údaje, a to rodné číslo, bydlisko, výška dôchodku. Samotná zmluva potom v časti oprávneného obsahuje len meno a priezvisko navrhovateľky, ďalej číslo jej účtu, na ktorý jej odporca plnenie titulom predmetnej zmluvy i zasielal. Predmetom zmluvy bolo doživotné plnenie navrhovateľke odporcom ako povinným z uplatneného a priznaného nároku na plnenie z podporného dôchodkového fondu podľa štatútu v sume 2.385,- Sk mesačne k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky. Odporca zriadil podporný dôchodkový fond slúžiaci na podporu zabezpečenia životnej úrovne, ktorú pracovníci odporcu dosiahli v čase svojej pracovnej aktivity, za ocenenie ich vernosti, kvality ich práce a na podporu stabilizácie svojich pracovníkov. Podľa čl. II. ods. 4 plnenie prislúcha pracovníkovi, ktorý a/ rozviazal pracovný pomer s odporcom z dôvodu prvého odchodu do starobného dôchodku, b/ ktorému vznikol nárok na výplatu starobného alebo invalidného dôchodku a tento sa mu skutočne začal vyplácať, c/ bol nepretržite v hlavnom pracovnom pomere u odporcu najmenej 10 rokov. Podľa čl. II. ods.6 plnenie je nárokové a pracovníci si ho uplatňujú na základe žiadosti prostredníctvom mestskej pobočky odporcu.

Dôchodok je potrebné chápať ako opakujúce sa plnenie (rentu). Zmluvou podľa § 842 Občianskeho zákonníka, ktorá musí mať písomnú formu, sa niekto zaväzuje, že inému doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania bude vyplácať určitý dôchodok. Jej účelom je niekoho zabezpečiť, či už doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Dobu trvania možno viazať na konkrétnu dátumom neurčiteľnú objektívne zistiteľnú skutočnosť, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy sa právny úkon skončí, pričom v dobe uzatvorenia zmluvy nemusia mať jej účastníci istotu, kedy takáto dohodnutá doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť určite nastane. Predmetnou zmluvou o poskytovaní plnenia z H. C. M. J. J., I..J., sa v prospech navrhovateľky založilo právo na vyplácanie dôchodku doživotne, t.j. na dobu určitú neurčitého trvania, je presne určený okamih začiatku vyplácania dôchodku a okamih ukončenia právneho vzťahu, a to smrťou, ktorá skutočnosť nie je závislá od ľudskej vôle. Už charakter predmetného právneho vzťahu svedčí o tom, že takýto typ zmluvy nie je možné dohodnúť na čas neurčitý, ale buď doživotne, teda do okamihu smrti oprávneného, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania špecifikovanú určitým časovým úsekom - lehotou, ktorá má svoj začiatok a koniec. Je nepochybné, že pri predmetnej zmluve je jasne daný jej začiatok, tiež je jasne špecifikovaný jej koniec, smrťou navrhovateľky. Jedná sa teda o určitú dobu s presne určeným začiatkom a koncom, len jej trvanie je neurčité. Trvanie právneho vzťahu bolo účastníkmi konania dohodnuté do okamihu úmrtia navrhovateľky, teda do doby nastania skutočnosti nezávislej od ich vôle, ale do doby objektívne zistiteľnej a určiteľnej. Ustanovenie § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje možnosť ukončenia právneho vzťahu a spôsob zrušenia záväzku založeného zmluvou uzavretou na neurčitú dobu, predmetom ktorého je opakovaná činnosť alebo záväzok, a to jednostranným právnym úkonom - výpoveďou. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva nebola uzavretá na dobu neurčitú, nebolo právom odporcu vypovedať ju podľa § 582 Občianskeho zákonníka, keďže jej predmetom nie je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, alebo záväzok niečo dať, resp. opakovane niečo dávať. Výpoveď daná odporcom je potom v rozpore so zákonom a ako právny úkon je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, pričom súd platnosť právneho úkonu výpovede zo zmluvy posudzoval prejudiciálne. Zmluva o poskytovaní plnenia z H. C. M. J. J., I..J., potom nebola touto výpoveďou ukončená. Keďže odporca netvrdil, a teda ani nepreukázal, iný dôvod

neplatnosti predmetnej zmluvy, zmluva je platná a účinná a zmluvné strany si musia podľa nej poskytovať plnenie. Súd mal za nadbytočné, nehospodárne a nevedúce k preukázaniu tvrdených skutkových okolností potrebných na skúmanie povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke žalovanú sumu, vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odvetvia súdneho lekárstva za účelom zodpovedania otázky, či je vždy možné smrť fyzickej osoby zistiť s dostatočnou presnosťou, a preto navrhované dokazovanie ani nevykonal. Pokiaľ išlo o obranu odporcu v tom, že po uzavretí zmluvy medzi účastníkmi konania nastala nemožnosť plnenia z nej, čím došlo k zániku povinnosti odporcu ako dlžníka v zmysle § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď nastala právna nemožnosť plnenia vzhľadom na platnosť a účinnosť zákona o bankách, súd dôvodil, že obrana odporcu v tomto smere je irelevantná, pretože daný zákon sa vzťahuje na činnosť bánk v rámci predmetu ich činnosti v zmysle výpisov z obchodného registra, konkrétne u odporcu ide o prijímanie vkladov, poskytovanie úverov, investovanie do cenných papierov na vlastný účet, finančný prenájom (finančný leasing), platobný styk a zúčtovanie, vydávanie a správa platobných prostriedkov, poskytovanie záruk, otváranie akreditívov, obstarávanie inkasa, obchodovanie s devízovými hodnotami v oblasti termínovaných vkladov obchodov včítanie kurzových a úrokových obchodov s prevoditeľnými cennými papiermi, so zlatými a striebornými mincami, účasť na vydávaní cenných papierov a poskytovaní súvisiacich služieb, finančné maklérsstvo, poskytovanie poradenských služieb vo veciach podnikania, obhospodarovanie cenných papierov klienta na jeho účet včítanie poradenstva (portfolio management), uloženie a správa cenných papierov alebo iných hodnôt, vykonávanie funkcie depozitára podľa osobitných predpisov, zmenárenská činnosť (nákup devízových prostriedkov), poskytovanie bankových informácií, vykonávanie hypotekárnych obchodov v rozsahu poskytovania hypotekárnych úverov fyzickým osobám nie podnikateľom, prenájom bezpečnostných schránok a na činnosť vo vzťahu ku svojim klientom, ktorým navrhovateľka nebola. Zmluva o plnení z podporného dôchodkového fondu nie je zmluvou v rámci predmetu činnosti odporcu, nemožno práva a povinnosti z nej vyplývajúce subsumovať pod zákon o bankách č. 483/2001 Z.z., v dôsledku platnosti jeho ustanovení nemohlo dôjsť k zániku povinnosti odporcu pre právnu nemožnosť plnenia. Rozsudok odôvodnil ustanovením § 842, § 843, § 34, § 39, § 3 ods. 1, § 40 ods. 1, 3, § 582 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, základnou úrokovou sadzbou Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, (ku dňu 16.4.2010 bola vo výške 1 %). Začiatok omeškania odporcu súd ustanovil zhodne s návrhom ako deň nasledujúci po splatnosti neposkytnutého plnenia. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., § 10, § 14, § 15, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Spôsob výpočtu náhrady trov konania, ich dôvodnosť, súčasne odôvodnil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie odporca dôvodiac tým, postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a/, § 221 ods. 1 písm. f/, § 205 ods. 2 písm. b/, f/ O.s.p.). Nesprávny je záver súdu prvého stupňa v tom, že zmluva o poskytovaní plnenia z „H. C. M. J. J., I..J.“ zo dňa 28.8.1996 je platná. Podľa jeho názoru je absolútne neplatná pre jej rozpor so zákonom. Občiansky zákonník pri úprave doby, na ktorú môžu účastníci zmluvy zmluvou o dôchodku založiť oprávnenému právo na vyplácanie určitého dôchodku, upravuje alternatívne dva spôsoby úpravy tejto doby: 1. neurčitá doba na doživotne, 2. je inak určená doba neurčitého trvania. Z dôvodu, že zákon používa medzi týmito dvoma alternatívami spojku alebo, môžu zmluvné strany dohodnúť a v písomne uzatvorenej zmluve uviesť len jeden zo zákonom alternatívne predpokladaných spôsobov úpravy doby trvania práva na vyplácanie určitého dôchodku. Zmluva o dôchodku odporuje zneniu ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje dojednané dve odlišné doby trvania vyplácania sumy dohodnutého plnenia, keď článok II. zmluvy o dôchodku obsahuje záväzok vypláčať príjemcovi doživotne sumu v určitej výške, v rozpore s tým článok III. posledná veta zmluvy o dôchodku obsahuje dojednanie, podľa ktorého vyplácanie plnenia skončí mesiacom, ktorého sa príjemca dožil. Okolnosť, že ide o dve odlišné doby neurčitého trvania práva, je daná skutočnosťou, že pokiaľ pri dojednaní podľa článku II. zmluvy o dôchodku ide o počítanie doby maximálne podľa dní (v skutočnosti hodín, resp. minút), pri dojednaní podľa článku III. ide o počítanie doby na mesiace - do konca mesiaca. Zmluva o dôchodku je neurčitá vo vymedzení dĺžky trvania práva na dôchodok. V každej zmluve o dôchodku totiž musí byť vymedzená doba neurčitého trvania, počas ktorej má právo na dôchodok trvať. Ide o podstatnú náležitosť každej zmluvy o dôchodku. Zmluva o dôchodku však určité vymedzenie takejto neurčitej doby neobsahuje. Naopak, z textu zmluvy o dôchodku nemožno

jednoznačne ustáliť dobu trvania práva na dôchodok. Z ustanovenia článku II. zmluvy o dôchodku totiž vyplýva, že právo na dôchodok má trvať doživotne a z ustanovenia článku III. posledná veta zmluvy o dôchodku vyplýva, že má trvať do konca mesiaca, ktorého sa oprávnená osoba dožije. Rozdielne a vzájomne si odporujúce znenie článkov II. a III. zmluvy o dôchodku má ten právny následok, že ak oprávnená osoba zomrie v období od 15. dňa kalendárneho mesiaca do posledného dňa kalendárneho mesiaca, podľa článku II. zmluvy o dôchodku by právo na mesačnú platbu za tento mesiac vzniklo. Podľa článku III. posledná veta zmluvy o dôchodku by toto právo ale nevzniklo, pretože oprávnená osoba by sa nedožila konca kalendárneho mesiaca. Okamih zániku práva na dôchodok je teda jednoznačne neurčitý. Súd prvého stupňa mal na vec použiť zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách, pretože zákon upravuje okrem bankových činností aj iné činnosti banky (upravuje celé podnikanie banky) a výslovne neumožňuje banke uskutočňovať činnosti, ktoré sú v rozpore so zákonom o bankách. V prvej vete za bodkočiarkou § 119 ods. 3 zákon ustanovuje, že odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona nikto nemôže pokračovať v činnosti, ktorej vykonávanie je v rozpore s týmto zákonom. To znamená, že tento zákon sa použije okrem bankových činností aj na všetky činnosti banky, ktoré zákon o bankách banke zakazuje. V rozpore so zákonom je taká činnosť, keď banka má poskytovať plnenie hospodársky neodôvodnené alebo plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, t.j. bez protihodnoty. Záväzok na plnenie zo zmluvy o dôchodku voči navrhovateľke zanikol, ak by predtým existoval, pretože plnenie zo zmluvy o dôchodku sa stalo nemožné v zmysle ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s poukázaním na ustanovenie § 27 ods. 8, § 116 a najmä § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách. Zdôraznil, že je bankou, ktorej zákon neumožňuje poskytovať hospodársky neodôvodnené plnenia, ani plnenia zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, pričom záväzok na vyplácanie určitého dôchodku podľa ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka je svojou povahou jednostranným záväzkom bez hospodárskeho dôvodu, zároveň bez akéhokoľvek protiplnenia od prijímateľa tohto plnenia. Je pravdou, že navrhovateľka mu poskytovala plnenie počas trvania pracovného pomeru ako osobne vykonávanú závislú prácu za mzdu. Po skončení pracovného pomeru už na základe zmluvy o dôchodku neexistuje žiadne protiplnenie zo strany navrhovateľky. Súd prvého stupňa nesprávne vyložil ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka; je z neho zrejmé, že zmluva o dôchodku je uzatváraná na dobu neurčitú. Zákon zmluvu o dôchodku neumožňuje uzatvoriť na dobu určitú, neumožňuje určiť dobu trvania vymedzením určitej doby trvania práva na dôchodok. Pojmovým znakom zmluvy je tak jej neurčitá doba trvania. Pokiaľ nie je v zmluve dohodnutá doba určitá (určitý čas) ide o dobu neurčitú. V tejto súvislosti dôvodil právnymi názormi z odbornej literatúry „Právo výplaty dôchodku je charakterizované neurčitosťou doby trvania.“ (Švestka, J., Spáčil, J., Škárková, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník II., § 460-880. Komentár. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2008, 2170 str.); „Rys odvážnosti má zmluva aj naďalej. Tkvie v tom, že oprávnený je zmluvou zabezpečený na dobu neurčitú v prípade, že ide o zabezpečenie doživotné.“ (Bičovský, J., Fiala, J., Holub, M., Občiansky zákonník. Poznámkové vydání s judikaturou a novou literaturou. 7. doplnené vydání, Linde Praha, a. s. 2000, 718 str.). Platne vypovedal zmluvu o dôchodku (za predpokladu platnosti zmluvy samotnej), pretože sú splnené všetky ustanovením § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžadované predpoklady výpovede zmluvy uzavretej na dobu neurčitú, pričom predmetom zmluvy bol záväzok na opakujúce sa plnenie (činnosť). Pokiaľ by zákonodarca chcel dosiahnuť uzatvorením zmluvy o dôchodku nemenný právny stav tak, aby uzatvorená zmluva o dôchodku nemohla byť v súlade so všeobecnou právnou úpravou vypovedaná, upravil by to výslovne. Zákonodarca však ponechal na vôľu zmluvných strán, aby si zmluvne prípadnú nemožnosť výpovede vzájomne dohodli, čo v tomto prípade nenastalo. Zdôraznil rozdiel medzi trvaním práva na dôchodok a medzi trvaním zmluvy o dôchodku. Ide o rozdiel medzi trvaním zmluvy ako právneho dôvodu vzniku práva na dôchodok (právneho titulu, ktorým sa právo na dôchodok podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladá) a trvaním práva na dôchodok, ktoré je obsahom zmluvy. Správne vypovedal zmluvu o dôchodku, ktorou sa právo založilo, nie právo samotné; tým prestal existovať právny dôvod na výplatu dôchodku. Ak by zmluva o dôchodku bola platnou a právo na plnenie by navrhovateľke nezaniklo podľa ustanovenia § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvný vzťah s navrhovateľkou ukončil výpoveďou podľa ustanovenia § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa nesprávne uvádza, že údaj „na doživotne“ je dobou určitou. Pokiaľ by takýto výklad pojmu výkladom „na doživotne“ bol správny v tom, že ide o dobu určitú z dôvodu vymedzenia doby „objektívne a nezameniteľne určenou udalosťou“, tak ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka nestanovilo, že na takú dobu „na doživotne“ sa uzatvára zmluva - keď o trvaní zmluvy nič neustanovil, iba o trvaní práva na plnenie ustanovil, na ako sa dojednáva. Aj podľa synonymického slovníka slovenského jazyka sú synonymom slova doba slová čas, resp. epocha. Pritom pojem čas je vykladaný ako istý vymedzený alebo bližšie nevymedzený časový úsek, časové rozpätie. Doba je podľa synonymického slovníka slovenčiny vykladaná ako dlhší časový úsek obmedzený dvoma krajnými bodmi bez presného

určenia. Súd prvého stupňa ďalej pochybil, keď nedostatočne zohľadnil skutočnosť, že smrť fyzickej osoby je samostatným právnym dôvodom zániku určitej skupiny záväzkov. Všetky zmluvy, pri ktorých má plnenie vykonávať osobne dlžník alebo je plnenie obmedzené len na osobu veriteľa, sú bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvného vzťahu uzatvárané na doživotne určenú dobu. Zmluvu na dobu určitú nemožno uzatvoriť tak, že jej trvanie je viazané na takú právnu skutočnosť, s ktorou priamo zákon spája zánik tohto zmluvného vzťahu. Takáto právna skutočnosť totiž spôsobuje zánik zmluvného vzťahu bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o dobe trvania zmluvy. To znamená, že zmluvný vzťah skončí v dôsledku takejto zákonom stanovenej právnej skutočnosti bez ohľadu na to, či zmluva bola dohodnutá na dobu určitú alebo neurčitú. Pokiaľ navrhovateľka nesúhlasila s obsahom zmluvy o dôchodku, túto nemala uzatvárať a v rozhodnom čase s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka mala požadovať doplnenie ustanovenia o nemožnosti vypovedať zmluvu. Iba takto by totiž bolo vylúčené to, aby využil zákonom stanovené právo zmluvu podľa ustanovenia § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vypovedať. V ďalšom sa venoval skúmaniu smrti fyzickej osoby. Vytýkal ďalej súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou, teda nedbal na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Nevysporiadal sa s tým, že zmluva o dôchodku je absolútne neplatná z dôvodov uvádzaných v článkoch III., IV. odvolania. Ak by zmluva o dôchodku bola platnou, právo na plnenie by zaniklo pre dodatočnú nemožnosť plnenia (§ 27 ods. 8 zákona o bankách, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka); ak by zmluva o dôchodku bola platnou a právo na plnenie by nezaniklo pre dodatočnú nemožnosť plnenia, právo na dôchodok zaniklo v dôsledku platnej výpovede, pretože zmluva o dôchodku zakladajúca právo na dôchodok doživotne je zmluvou na dobu neurčitú. Takýto postup súdu prvého stupňa považuje za nezlučiteľný

so zásadou spravodlivého súdneho konania a spôsobuje nepresvedčivosť odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také rozhodnutie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rozsudok teda neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p.; tým mu znemožnil vyjadriť sa relevantným spôsobom k tomu, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal s jeho právnou argumentáciou, tak, aby nesúhlas s právnymi závermi súdu prvého stupňa bol predmetom preskúmania odvolacím súdom, resp. takýmto postupom znemožnil zistenie, či sa súd prvého stupňa vôbec s jeho právnou argumentáciou vysporiadal; tým mu tiež odňal právo konať pred súdom. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku, má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súd prvého stupňa v priebehu konania nevykonával žiadne dôkazy listinami (neoboznámil listinné dôkazy), o ktoré svoje rozhodnutie oprel. Na pojednávaniach súd prvého stupňa neoboznamoval obsah žiadnych listín ani žiadne listiny neprečítal, teda ani tých, ktoré následne v rozsudku uvádza ako listiny, ktorými súd prvého stupňa údajne vykonával dokazovanie. Tento postup prvostupňového súdu je v rozpore s ustanovením § 122 ods. 1, § 129 ods. 1 O.s.p. Naopak dokazovanie vykonával listinami, ktoré účastníci nepredložili. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd pochybil v tom, keď navrhovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia za zastupovanie na pojednávaní dňa 1.3.2011 ako za 2 úkony právnej pomoci (5. a 6. úkon v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku). Predpokladom takéhoto postupu podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. je, aby pojednávanie súdu trvalo viac ako 2 hodiny. Pojednávanie súdu prvého stupňa dňa 1.3.2011 však trvalo len 24 minút. Zastupovanie na pojednávaní súdu dňa 1.3.2011 je preto len jedným úkonom právnej pomoci. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh zamietnuť a v tejto súvislosti žiadal náhradu trov konania pred súdom prvého stupňa i pred odvolacím súdom. Alternatívne navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V prípade, ak odvolací súd rozsudok potvrdí, navrhol podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustiť dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to o právnej otázke, či zmluva o dôchodku uzatvorená podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladajúca právo na plnenie (dôchodok) na doživotne, je zmluvou na dobu určitú, a tiež o právnej otázke, či sa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne a právne správny potvrdiť, nepripustiť dovolanie proti rozsudku v nastolenej právnej otázke. Za účelové tvrdenie odporcu považuje odporcom tvrdený rozpor medzi

článkami II., III. zmluvy o dôchodku; tento neexistuje. Z nich jednoznačne vyplýva, že ak sa dožije čo aj len jedného dňa v mesiaci, za tento mesiac jej ešte prináleží plnenie zo zmluvy o dôchodku od odporcu. Jej smrť bude mať za následok, že povinnosť odporcu pokračovať vo vyplácaní plnenia za obdobie po jej smrti zaniká, avšak sama, resp. jej dedičia, majú nárok na vyplatenie plnenia za posledný mesiac, ktorého sa dožila (a je nepochybné, že každý sa dožije nejakého mesiaca), ktoré je plnením za obdobie jej života. Nachádzanie rozporu považuje zo strany odporcu za zlomyseľné a účelové vykladanie zmluvy o dôchodku. Zdôraznila pritom, že zmluva o dôchodku bola uzatváraná ako formulárová zmluva predložená samotným odporcom, odporca podľa zmluvy o dôchodku, ktorej neplatnosť z dôvodu neurčitosti teraz namieta, plnil takmer 14 rokov bez prejavenia akejkoľvek pochybnosti o jej platnosti. Nestotožnila sa s tvrdením odporcu o zániku záväzku z dôvodu nemožnosti plnenia (§ 575 a nasl. Občianskeho zákonníka), pretože žiadne ustanovenie zákona o bankách a predovšetkým nie ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách, nestanovuje, žeby vykonávanie peňažnej platby na základe zmluvy o dôchodku bolo zakázané; zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8 zákona o bankách; ustanovenie § 116 je irelevantné pre posúdenie vzťahov medzi ňou a odporcom a § 119 ods. 3 zákona o bankách nepriamo vylučuje zánik povinnosti odporcu plniť zo zmluvy o dôchodku pre dodatočnú nemožnosť plnenia ako zákonný dôsledok. Ustanovenie § 27 ods. 8 zákona o bankách sa nevzťahuje na interné vzťahy odporcu a jeho zamestnanca; plnenie odporcu zo zmluvy o dôchodku má byť v zmysle štatútu fondu odporcu (ďalej vytvárané z použiteľného zisku odporcu), čo zákon o bankách nezakazuje. V prípade zmluvy o dôchodku je plnením povinnej osoby pravidelné vykonávanie úhrady finančnej čiastky na účet oprávnenej osoby. Nie je si vedomá existencie žiadneho právneho predpisu, z ktorého by vyplývalo, že vykonávanie peňažných platieb je v rozpore so zákonom, a teda, že plnenie je nemožné. Zmluva o dôchodku nie je zmluvou uzatvorenou za nápadne nevýhodných podmienok, povinnosť bánk plniť nie je zákonom dotknutá. K zániku zmluvy o dôchodku, resp. povinnosti odporcu plniť zo zmluvy o dôchodku z dôvodu dodatočnej nemožnosti plnenia pre existenciu rozporu zmluvy o dôchodku s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách nemohlo dôjsť, nakoľko žiadne ustanovenie zákona o bankách explicitne nespája rozpor právneho vzťahu s § 27 ods. 8 zákona o bankách so zánikom takého právneho vzťahu. Nie je to stanovené v § 116 zákona o bankách, § 119 ods. 3 zákona o bankách, ktoré výslovne stanovuje bankám povinnosť zosúladiť svoje právne vzťahy voči tretím osobám vzniknuté pri vykonávaní činnosti podľa doterajších predpisov (t.j. predpisov platných pred nadobudnutím účinnosti zákona o bankách) so zákonom o bankách, a to do šiestich mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti zákona o bankách. V prípade ak by sa banka dostala do rozporu so svojou povinnosťou zosúladiť svoje vzťahy s tretími osobami so zákonom, tak jej hrozí správna sankcia v zmysle zákona o bankách. Zákon o bankách však nestanovuje, žeby plnenie zo zmlúv uzatvorených v rozpore s ustanovením § 27 ods. 8 zákona o bankách bolo nemožné alebo protiprávne. V tejto súvislosti poukazujeme a contrario na ustanovenie § 119 ods. 3 zákona o bankách posledná veta, ktorá jasne stanovuje ex lege neplatnosť ustanovení stanov banky, ktoré nie sú zosúladené so zákonom o bankách. Žiadna takáto ex lege neplatnosť zmlúv uzatvorených v rozpore s § 27 ods. 8 zákona o bankách však zákonom o bankách stanovená nie je. Je teda jednoznačné, že zákonodarca nepredpokladal ako následok rozporu so zákonom o bankách zánik právnych vzťahov s tretími osobami, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona o bankách a ktoré sú v rozpore s povinnosťou bánk neuzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok. Zákon o bankách iba stanovil, že uzatvorenie nevýhodnej zmluvy zo strany banky predstavuje porušenie zákona zo strany banky a s takýmto porušením sú stanovené administratívne sankcie. Zmluva o dôchodku spadá do rámca interných vzťahov odporcu a jeho bývalého zamestnanca, na ktoré sa nevzťahuje § 27 ods. 8 zákona o bankách. Je nevyhnutné rozlišovať vzťah navrhovateľky a odporcu podľa zmluvy o dôchodku

a napr. vzťah navrhovateľky a odporcu na základe zmluvy o obežnom účte, na ktorý

odporca vyplácal dôchodok podľa zmluvy o dôchodku. Pre účely zákona

o bankách (§ 5) sa fyzickou osobou (zákon používa všeobecne pojem osoba a nerozlišuje medzi fyzickou a právnickou osobou) rozumie osoba, s ktorou má banka v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod. Ak by bola medzi ňou a odporcom napríklad sporná otázka účtu, vtedy by išlo o záležitosť spadajúcu pod bankové činnosti. Ich vzťah je však z pohľadu zmluvy o dôchodku podstatne odlišný - pre odporcu dlhé roky pracovala. Odporca pre týchto "verných" zamestnancov vytvoril dôchodkový fond na podporu svojich bývalých zamestnancov po odchode do dôchodku, a to za predpokladu splnenia určitých podmienok. Z odvolateľom predloženej literatúry nevyplýva „doba

neurčitá“, ale „neurčitost doby trvania“, pričom podobnú formuláciu obsahuje aj ustanovenie § 842 Občianskeho zákonníka; daná literatúra závery odporcu v tom, že zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu neurčitú, nepotvrduje. Zmluvou o dôchodku sa zabezpečuje oprávnený a ukladá povinnosť povinného plniť na dobu neurčitého trvania. V čase uzavretia zmluvy nie je možné dopredu vedieť, kedy poberateľ dôchodku zomrie. Občiansky zákonník nehovorí, že zmluvu o dôchodku možno uzavrieť na dobu určitú alebo neurčitú, ako je to pri iných zmluvách. Podľa Občianskeho zákonníka zmluvu o dôchodku je možné uzavrieť v skutočnosti na dve určené doby neurčitého trvania, a to buď na doživotne určenú dobu neurčitého trvania alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania. Vždy ale ide o dobu, ktorá je určená nejakým spôsobom - doživotne alebo inak. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou skutočnosťou smrť fyzickej osoby. Avšak v prípade inak určenej doby touto skutočnosťou môže byť čokoľvek, čo si zmluvné strany dohodli. Vždy ide o zmluvu na dobu určitú. Trvanie zmluvy o dôchodku je teda ohraničené nie presným dátumom, ale právnou skutočnosťou. V prípade doživotne určenej doby je touto rozhodujúcou skutočnosťou smrť fyzickej osoby, v prípade inak určenej doby rozhodujúcou skutočnosťou môže byť čokoľvek, čo si zmluvné strany dohodli. V čase uzavretia zmluvy o dôchodku nie je možné dopredu vedieť, kedy rozhodujúca skutočnosť zakladajúca ukončenie trvania zmluvy o dôchodku nastane; je však nepochybne časovo ohraničená. Podľa jej vedomosti na Slovensku ešte nebol vydaný žiadny judikát týkajúci sa tejto problematiky, poukázala preto na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky. V rozhodnutí pod sp.zn. 31 Cdo 513/2003 riešil situáciu, či je nájomná zmluva uzatvorená na „doby trvania pracovného pomeru nájomcu“ nájomnou zmluvou na dobu určitú alebo zmluvou na dobu neurčitú. V rozhodnutí uviedol, že "Doba nájemného pomeru sjednaného na dobu určitú môže byť dohodnutá nejen uvedením určitého časového obdobia (např. měsíců) jeho trvání, popř. uvedením konkrétního dne, k němuž nájemní poměr zanikne, ale i tak, že dobu trvání nájemného pomeru lze vázat na konkrétním datem neurčitelnou objektivně zjištělnou skutečnost, z níž je možné bez pochyb zjistit, kdy nájemní poměr skončí, přičemž v době sjednání takovéto dohody nemusí mít účastníci jistotu, kdy takto sjednaná doba uplyne, je však jisté, že tato skutečnost nastane." V rozhodnutí sp.zn. 29 Cdo 423/2006 uviedol "V době sjednání příslušné dohody nemusí mít účastníci jistotu, kdy takto sjednaná doba uplyne, je však jisté, že daná skutečnost nastane." Znamená to, že zmluva o dôchodku nie je zmluvou na dobu neurčitú, a teda nie je možné ju ukončiť výpoveďou v zmysle ustanovenia § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tento výklad je správny aj z dogmatického hľadiska, keďže zo samotnej povahy právnej úpravy zmluvy o dôchodku v Občianskom zákonníku vyplýva, že ide o zmluvu, ktorá nemôže byť jednostranne vypovedateľná zo strany povinného - platiteľa dôchodku. Výpoveď odporcu považuje preto za neplatnú pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka); zmluvný vzťah založený zmluvou o dôchodku stále trvá. Tomuto konaniu predchádzali ďalšie konania s rovnakým právnym základom medzi odporcom a jeho bývalými zamestnancami s rovnakým právnym základom. Za účelové tvrdenie odporcu považuje aj to, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď sa súd prvého stupňa nevysporiadal s právnou argumentáciou odporcu na to, aby rozhodnutie bolo presvedčivé, a tým mu mal odňať právo konať pred súdom. Rozsudok v jeho odôvodnení obsahuje náležitosti odôvodnenia podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., odporcom tvrdená nepresvedčivosť odôvodnenia rozsudku nie je odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 O.s.p. Odporca mal možnosť sa v konaní pred súdom prvého stupňa vyjadrovať, čo aj urobil. Ustanovenie § 157 ods. 1, 2 O.s.p. je v súlade s princípom riadneho chodu spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom zaväzuje súdy na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí. Tento princíp nemožno chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Súd prvého stupňa vo veci riadne rozhodol, odôvodnenie rozsudku obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje a skutočnosť, že súd niektoré argumenty odporcu nepovažoval za relevantné, neznamená odňatie možnosti konať pred súdom. Považuje za účelové aj tvrdenie odporcu v tom, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci. Odporca bol oboznámený so všetkými listinami, ktoré boli v konaní predložené. Listiny, ktoré súdu predkladala, boli v takom počte vyhotovení, aby jeden rovnopis obdržal aj odporca, skutočne ich obdržal spolu s jej vyjadrením alebo na pojednávaní. Listiny, s ktorými odporca nebol údajne oboznámený, sú listinami, ktoré vyplývajú z činnosti odporcu, keďže ide o formulárové žiadosti alebo zmluvy, ktoré vypracoval sám odporca, alebo ide o vzájomnú komunikáciu. Zápisnica z pojednávania jasne preukazuje, že súd oboznámil účastníkov s obsahom celého spisu. Odporca sa ku všetkým skutočnostiam, predkladaným listinám, vyjadroval. V odvolaní ani len netvrdí, žeby niektorý z listinných dôkazov, s ktorými sa údajne oboznámil nemohol, obsahoval skutočnosti, ku ktorým by sa chcel ďalej vyjadriť alebo ku ktorým by chcel vzniesť akékoľvek právne argumenty. Žiadala náhradu trov odvolacieho konania v sume 28,81 € za jeden úkon právnej

služby (hodnota sporu v sume 79,17 €) vyjadrenie k odvolaniu odporcu dňa 27.6.2011 v sume 16,60 €, paušálna suma náhrad v sume 7,41 €, 20 % DPH.

Uznesením zo dňa 20.11.2012, č.k. 6 C 103/2010-186, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2012, súd prvého stupňa nevyhovел žiadosti navrhovateľky zo dňa 9.6.2011 na opravu odôvodnenia rozsudku. Uznesenie odôvodnil ustanovením § 164, § 165 ods. 1, 2 O.s.p.

Odvolaací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.5.2013, ďalej len O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a že teda odvolaniu navrhovateľa nemožno

priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 23. októbra 2013 (§ 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Rozsudok súdu prvého stupňa odvolaací súd v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Pre správnosť dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa odvolaací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

V konaní nie je sporné, že účastníci dňa 28.8.1996 písomne uzavreli zmluvu o dôchodku s označením zmluva o poskytovaní plnenia z „H. C. M. J. J., I.J.“, na základe ktorej odporca navrhovateľke (dlhoročnej zamestnankyni) poskytoval sumu 2.385,-- Sk (79,17 €) vždy k 15. dňu každého mesiaca až do dožitia navrhovateľky počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom začala poberať starobný alebo plný invalidný dôchodok. Výška plnenia je pevná, nemá na ňu vplyv budúca zmena výšky dôchodku, ktorá bola rozhodujúca v čase uzatvorenia tejto zmluvy. Závazok odporcu z tejto zmluvy trvá aj pri zmene jeho právnej formy a aj pre jeho právneho nástupcu. Sporným aj v odvolacom konaní zostalo to, či zmluva bola uzavretá na dobu určitú alebo neurčitú a v tejto súvislosti či odporca podaním zo dňa 26.10.2009 dal platnú výpoveď zmluvy o dôchodku zo dňa 28.8.1996 podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka; či sa na vec vzťahuje zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách.

Zmluvou o dôchodku sa zakladá niekomu na doživotne alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania právo na vyplácanie určitého dôchodku. Zmluva o dôchodku sa musí uzavrieť písomne (§ 842, § 843 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o dôchodku; v nezmenenom znení doteraz). Ak je dojednaná zmluva na dobu neurčitú, ktorej predmetom je záväzok na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť a ak zo zákona alebo zo zmluvy nevyplýva spôsob jej výpovede, možno zmluvu vypovedať v lehote troch mesiacov ku koncu kalendárneho štvrtroka (§ 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o dôchodku; v nezmenenom znení doteraz). Zo samotnej podstaty zmluvy o dôchodku nepochybne vyplýva, že ide o zmluvu dojednanú na dobu určitú, doživotne, alebo na inak určenú dobu neurčitého trvania (čas je časovo určený, ale nie je obmedzený určitým vopred a konkrétne vymedzeným časom trvania). Vymedzenie trvania právneho vzťahu môže byť vykonané konkrétnym dátumom, ale tiež opisnou formuláciou vyjadrujúcou časovo vymedzený úsek (§ 2 ods. 2, § 34 Občianskeho zákonníka), alebo určitou presne označenou udalosťou, ktorá určite v budúcnosti nastane (prípád smrti; doživotie), nemožno považovať za neurčité, ale za určité vymedzenie doby; skončenie sa viaže na konkrétny dátum neurčitej objektívne zistiteľnej skutočnosti, z ktorej je možné bez pochyb zistiť, kedy dôjde ku skončeniu zmluvného vzťahu, pričom v čase dojednania takejto dohody nemusia mať účastníci istotu, kedy táto doba uplynie, je však isté, že táto skutočnosť nastane. Je právne irelevantné, že v čase uzavretia

zmluvy o dôchodku sa nevie, ako dlho bude fyzická osoba žiť. Zmluva o dôchodku zakladá právo oprávneného zo zmluvy na dôchodok, ktoré je vždy časovo obmedzené, aj keď časová obmedzenosť závisí spravidla od budúcej neistej udalosti, a to bez poskytovania protiplnenia. Vzťah medzi účastníkmi založený zmluvou o dôchodku nemohol byť ukončený výpoveďou. Výpoveď zo zmluvy o dôchodku nemožno odvíjať od ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, pretože dané zákonné ustanovenie sa viaže na zmluvu uzavretú na dobu neurčitú, akou zmluva o dôchodku nepochybne nie je. Vypovedať zmluvu o dôchodku by bolo možné iba v prípade, ak by takýto postup upravoval Občiansky zákonník; Občiansky zákonník ale výpoveď zo zmluvy o dôchodku neupravuje. Zmluva o dôchodku bola uzavretá platne; ktorú napokon ani sám odporca nespochybňoval, keďže roky plnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. V rozpore so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) zmluvu vypovedal podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka, navrhovateľke právo na plnenie nezaniklo v zmysle ustanovenia § 575 Občianskeho zákonníka, plnenie zo strany odporcu nezostalo nemožné v zmysle ustanovenia § 27 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Predmetom zmluvy o dôchodku nebola obchodná banková činnosť odporcu ako banky (podnikanie), ale ocenenie vernosti zamestnanca banky a podpora zabezpečenia jeho životnej úrovne po nástupe na dôchodok. Zmluva o dôchodku nezanikla, naďalej trvá, z ktorého dôvodu existuje povinnosť odporcu poskytovať navrhovateľke naďalej plnenie v zmysle zmluvy. Je v rozpore so zmyslom a účelom zmluvy o dôchodku podľa ustanovenia § 842 Občianskeho zákonníka (*lex specialis*), keď istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe by bola narušená možnosťou povinnej osoby kedykoľvek zmluvný vzťah ukončiť podľa všeobecných ustanovení zákona. Zmluva o dôchodku je jasná, určitá, zrozumiteľná, je v nej vyjadrená vôľa zmluvných strán, na základe nej odporca navrhovateľke dobrovoľne poskytoval plnenie. Na vec nemožno aplikovať zákon č. 483/2001 Z.z. už len z toho dôvodu, že zmluva o dôchodku bola uzavretá pred jeho účinnosťou. Daný zákon nemôže mať a nemá retroaktívne účinky na právny vzťah založený zmluvou uzavretou pred jeho účinnosťou. Okrem toho, ako je uvedené vyššie, zmluva o dôchodku nie je výsledkom bankovej činnosti banky (§ 1, § 2 zákona č. 483/2001 Z.z.; ale aj § 1 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách /predchádzajúci zákon/), ale je výsledkom oprávnení banky ako zamestnávateľa vo vzťahu k jeho súčasným, bývalým, zamestnancom. Nemožnosť plnenia, na ktorú sa odporca odvoláva s poukazom na ustanovenie § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nezakladá skutočnosť, že neskorší zákon zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá bola zmluvne dohodnutá skôr pred jej účinnosťou (porovnaj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 26/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 3 Cdo 51/2012, 3 Cdo 186/2012, 6 Cdo 50/2013, 6 Cdo 72/2012, 6 Cdo 225/2012, 7 Cdo 126/2012).

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery a vec napokon rozhodol správne aj po právnej stránke. Odporca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvého stupňa nastala taká vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, žeby svojím konaním, rozhodnutím, súd odňal odporcovi možnosť konať pred súdom. Rozsudok je presvedčivý, obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú, presnú, kvalifikovanú odpoveď na argument týkajúci sa platnosti zmluvy o dôchodku, neplatnosti výpovede zmluvy o dôchodku, vo vzťahu k zákonu č. 483/2001 Z.z., § 575 Občianskeho zákonníka; dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo návrhu navrhovateľky vyhovel. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súdom nemusí byť odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci aj stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k.

I. ÚS 361/2010-34, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008, 5 M Cdo 1/2011). Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné ešte

uviesť, že odporca sa vo svojom odvolaní vôbec nezaoberal otázkou možnosti/nemožnosti retroaktivity zákona č. 483/2001 Z.z.

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

V súlade so zákonom č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro na území Slovenskej republiky s účinnosťou od 1.1.2009 peňažné údaje v slovenskej mene sa odo dňa zavedenia eura považujú za peňažné údaje v eurách, a to v prepočte a so zaokrúhlením podľa konverzného kurzu, tohto zákona a ďalších pravidiel pre prechod na euro (§ 9 ods. 2 citovaného zákona).

Odvolací súd nedoručoval odporcovi vyjadrenie navrhovateľky k jeho odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa, pretože v ňom navrhovateľka (opakovane) uvádzala dôvody, pre vec síce podstatné, vyplývajúce ale z návrhu na začatie konania, z jej písomného, ústneho vyjadrenia v konaní pred súdom prvého stupňa. Aj prípadné vyjadrenie sa odporcu k danému vyjadreniu, vedomosť odporcu o takomto vyjadrení, by nemalo vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. V tomto smere potom ani nemožno dôvodiť, že týmto postupom súdu odporcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, žeby mu súd odňal ústavné právo na súdnu ochranu.

Dovolanie nepripustil, pretože sám vo veci nevzhľadával otázku zásadného právneho významu, na ktorú by mal odpovedať dovolací súd a odporca ani žiadnu takúto otázku neuviedol. Neboli tak naplnené podmienky pre postup odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. Nie je tu viacero rovnakých ani obdobných sporov, ktoré by boli rozhodnuté súdmi rozdielne, nie sú iné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné považovať danú vec za vec po právnej stránke zásadného významu; so zdôraznením na už ustálenú súdnu prax v obdobných (vecne a právne totožných) veciach. Na, podľa odvolateľa, otázku zásadného právneho významu spočívajúcu v tom, či zmluva o dôchodku uzatvorená podľa § 842 Občianskeho zákonníka zakladajúca právo na plnenie (dôchodok) na doživotne, je zmluvou na dobu určitú, či sa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov vzťahuje na právne vzťahy založené medzi bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka, bola daná odpoveď (aj) vo vyššie označených rozhodnutiach súdov (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. II. ÚS 26/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. 3 Cdo 51/2012, 3 Cdo 186/2012, 6 Cdo 50/2013, 6 Cdo 72/2012, 6 Cdo 225/2012, 7 Cdo 126/2012).

Navrhovateľke úspešnej aj v odvolacom konaní odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 28,81 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vyjadrenie zo dňa 27.6.2011 k odvolaniu odporcu á 16,60 €, keď základom pre výpočet odmeny zostala suma 79,17 €, jedenkrát paušálna suma náhrad 7,41 €, 20 % DPH v sume 4,80 € (§ 142 ods. I, § 149 ods. I, § 151 ods. I, 8 O.s.p.; § 1 ods. 1, ods. 3, § 10 ods. I, § 14 ods. I písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, § 20b, § 20c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytnutia právnej služby).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.